

РЕШЕНИЕ

№ 4286

гр. София, 13.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 106-ТИ СЪСТАВ, в закрито заседание на тринадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: МИРОСЛАВ Т. ПЕТРОВ

като разгледа докладваното от МИРОСЛАВ Т. ПЕТРОВ Административно наказателно дело № 20221110205344 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 59 - 63 ЗАНН.

Образувано е по жалба от Д. С. К., ЕГН ***** срещу наказателно постановление № Р-10-50/23.03.2022 г., издадено от М. А. Ф. – заместник-председател на Комисията за финансов надзор /КФН/, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност“, с което на основание чл. 221, ал. 1, т. 4 от Закона за публичното предлагане на ценни книжа /ЗППЦК, обн. в ДВ бр. 114 от 30.12.1999 г., в сила 31.01.2000 г./ ѝ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 7 000,00 /седем хиляди/ лева за нарушение на чл. 114б, ал. 1, предл. 1 във вр. с ал. 2 ЗППЦК.

В депозираната жалба са инвокирани оплаквания за допуснати съществени процесуални нарушения в предходната фаза на административнонаказателното производство, довели до ограничаване правото на защита на въззивника, за некоректно приложение на материалния закон, както и доводи за маловажност на конкретния случай по смисъла на чл. 28 ЗАНН. Отправена е молба за цялостна отмяна на атакуваното НП като неправилно и незаконосъобразно.

В съдебното заседание жалбоподателят, редовно призована, не се явява, представлява се от упълномощения си процесуален представител адв. М.Т. от САК, която поддържа жалбата и изложените в нея съображения. В

допълнение са представени писмени бележки. Не се претендират разноски.

Въззиваемата страна, редовно призована, представлява се от гл. юрк. А.Г., с пълномощно по делото, който пледира за неоснователност на депозираната жалба и за пълна доказаност на възведеното административно обвинение, в каквато насока изтъква конкретни аргументи. Представени са и писмени бележки. Релевирано е искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийски районен съд, като разгледа жалбата и изложените в нея твърдения и след като се запозна със събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните по реда на чл. 14, чл. 18 и чл. 107, ал. 5 НПК, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално легитимирано лице и съдържа всички изискуеми реквизити за нейната редовност, което обуславя пораждането на предвидения в закона суспензивен и деволутивен ефект, а разгледана по същество се явява **ОСНОВАТЕЛНА**.

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА:

С акт за установяване на административно нарушение № Р-06-843/29.09.2021 г., съставен от В. П. С. – мл. експерт в отдел „Надзор на публични дружества, емитенти на ценни книжа и дружества със специална инвестиционна цел“, управление „Надзор на инвестиционната дейност“ при КФН и в присъствието на Е.А.С. и К.Б.Д. – свидетели при съставянето на акта по чл. 40, ал. 3 ЗАНН е констатирано, че жалбоподателят Д. С. К., в качеството си на член на съвета на директорите „Експат Бета“ АДСИЦ, не е изпълнила задължението си в законоустановения срок до 7 дни след избора ѝ на посочената длъжност, считано на 29.06.2021 г., да подаде в КФН декларация по чл. 114б, ал. 1 ЗППЦК.

В акта е посочено, че на 07.07.2021 г. в гр. София е нарушена разпоредбата на чл. 114б, ал. 1, предл. 1 във вр. с ал. 2 ЗППЦК, като след съставянето му препис от същия е връчен лично на въззивника.

Въз основа на горепосочения акт е издадено атакуваното

наказателно постановление № Р-10-50/23.03.2022 г. от М. А. Ф. – заместник-председател на КФН, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност“, с което на основание чл. 221, ал. 1, т. 4 ЗППЦК, при цялостното възпроизвеждане на фактическите констатации от акта, на жалбоподателя Д. К. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 7 000,00 /седем хиляди/ лева за нарушение на чл. 114б, ал. 1, предл. 1 във вр. с ал. 2 ЗППЦК.

Препис от НП е връчен на представител на въззивника на 28.03.2022 г., видно от приложеното по делото известие за доставяне, като жалбата, инициирала производството пред настоящата съдебна инстанция, е депозирана в законоустановения 14-дневен срок чрез наказващия орган на 11.04.2022 г., видно от приложената справка от деловодната система на КФН.

При проведения непосредствен разпит на актосъставителя съдът не констатира противоречия с детерминирания в акта фактически положения. Показанията на свидетеля В. С. са подробни, задълбочени и вътрешно балансиращи, поради което следва да бъдат кредитирани без резерви, имайки предвид, че се подкрепят по еднопосочен начин и от приобщените по надлежния ред писмени доказателствени средства, а това обезпредметява отделното обсъждане на доказателствените източници. Нещо повече – между страните не се спори по фактите, а единствено досежно приложимите материален и процесуален закон.

От цялостния анализ на инкорпорирания по делото доказателствен материал за този съдебен състав не съществува съмнение относно факта на извършеното административно нарушение, времето, мястото, неговия механизъм и отговорното за констатираното противоправно поведение физическо лице.

ОТ ПРАВНА СТРАНА:

Административнонаказателното производство е строго формален процес, тъй като чрез него се засягат правата и интересите на физическите и юридически лица в по-голяма степен. Предвиденият в ЗАНН съдебен контрол върху издадените от административните органи наказателни постановления е

за законосъобразност. От тази гледна точка съдът не е обвързан нито от твърденията на жалбоподателя, нито от фактическите констатации в акта или в наказателното постановление /арг. чл. 84 ЗАНН във вр. чл. 14, ал. 2 НПК и **т. 7 от Постановление № 10 от 28.09.1973 г. на Пленума на ВС** /, а е длъжен служебно да издири обективната истина и приложимия по делото закон. В тази връзка на контрол подлежи и самият АУАН по отношение на неговите функции – констатираща, обвинителна и сезираща.

В настоящия случай АУАН и издаденото, въз основа на него НП са съставени от длъжностни лица в пределите на тяхната компетентност, видно от приложените по делото актове за назначаване, респективно оправомощаване на актосъставителя и наказващия орган.

На следващо място, съдът служебно констатира, че са спазени императивните процесуални правила при издаването АУАН и НП – тяхната форма и задължителни реквизити, съгласно разпоредбите на чл. 40, 42, 43, ал. 5, чл. 57 и чл. 58, ал. 1 ЗАНН. Налице е пълно съвпадение между установените фактически обстоятелства и тяхното последващо възпроизвеждане в атакуваното НП, като с изискуемата се от закона конкретика административните органи са очертали времето, мястото, механизма на твърдяното нарушение и обстоятелствата, при които същото е намерило проявление в обективната действителност. В тази връзка, неоснователни са оплакванията в жалбата и представените по делото писмени бележки за допуснато съществено процесуално нарушение, изводимо от неспазването на разпоредбата на чл. 52, ал. 1, изр. 1 ЗАНН, имайки предвид, че визирият едномесечен срок за произнасяне от страна на наказващия орган е инструктивен и не преклудира възможността за упражняване на правомощията му по издаване на НП.

В конкретния случай административнонаказателното производство е образувано със съставянето на АУАН в предвидения от ЗАНН 3-месечен срок от откриване на нарушителя, респективно 2-годишен срок от извършване на твърдяното нарушение. От своя страна обжалваното наказателното постановление е постановено в законоустановения 6 – месечен срок. Ето защо са спазени всички давностни срокове, визирани в разпоредбата на чл. 34 ЗАНН, досежно законосъобразното ангажиране на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя от формална

страна.

Предвид изложеното, посочените АУАН и НП са съставени без допуснати съществени нарушения на процесуалния закон, които да обусловят отмяната на атакуваното наказателно постановление на формално основание.

Административнонаказателната отговорност на въззивника Д. С. К. е ангажирана за извършено нарушение на чл. 114б, ал. 1, предл. 1 във вр. с ал. 2 ЗППЦК, като на основание чл. 221, ал. 1, т. 4 ЗППЦК ѝ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 7 000,00 /седем хиляди/ лева.

При съвкупната преценка и интерпретация на приобщения по делото доказателствен материал, настоящият съдебен състав намира за безспорно установено, че жалбоподателят Д. К., в качеството си на член на съвета на директорите „Експат Бета“ АДСИЦ, не е изпълнила задължението си в законоустановения срок до 7 дни след избора ѝ на посочената длъжност, считано на 29.06.2021 г., да подаде декларация по чл. 114б, ал. 1 ЗППЦК в КФН. С демонстрираното противоправно поведение на 07.07.2021 г. в гр. София закономерно е бил осъществен съставът на чл. 114б, ал. 1, предл. 1 във вр. с ал. 2 ЗППЦК, въпреки че процесните обстоятелства са били декларирани пред регулаторния орган преди това на 17.05.2021 г., доколкото уместно се отбелязва от юрк. Гьорчев, че правното задължение възниква след избора на лицето за член на съвета на директорите, а не в предходен темпорален момент. Ето защо, установената практика от дружеството поначало противоречи на ясно и недвусмислено изразената воля на законодателя.

Независимо от изложеното, този съдебен състав счита, че изтъкнатите в жалбата и представените по делото писмени бележки доводи от адв. Тодорова за маловажност на процесния случай по смисъла на чл. 28 ЗАНН са напълно резонни. Съгласно **Тълкувателно решение № 1 от 12.12.2007 г. по т. д. № 1/2007 г. на ОСНК на ВКС, докладчик-съдия Блага Иванова** преценката на административнонаказващия орган за „маловажност“ на случая се прави по законосъобразност и подлежи на съдебен контрол, същата е фактическа и се предопределя от спецификите на всеки отделен случай. Установените в практиката критерии за неговото дефиниране са свързани с естеството на засегнатите обществени отношения, липсата или незначителността на настъпилите общественоопасни последици

и обстоятелствата, при които неизпълненото правно задължение е намерило проявление в обективната действителност – време, място, обстановка, механизъм и т.н. В тази връзка, принципно вярно е, че за наличието на съставомерност по чл. 114б, ал. 1, предл. 1 във вр. с ал. 2 ЗППЦК не се изисква настъпването на вредни последици, извън неспазването на законоустановения 7-дневен срок за подаване на процесната декларация в КФН, но в конкретния случай посоченото нарушение не е било от естество да засегне сериозно фундаменталните цели, визирани в разпоредбата на чл. 1, ал. 2 ЗППЦК.

Съгласно задължението за лоялно сътрудничество, произтичащо от [чл. 4, § 3 от Договора за Европейския съюз](#) държавите членки следва да гарантират, че придават на санкцията ефективен, пропорционален и възпиращ характер. Когато в правото на ЕС няма по-точни правила за определяне на национални санкции, те не бива да нахвърлят границите на необходимото за постигане на легитимно преследваните от националното законодателство цели и когато има избор между няколко подходящи мерки, винаги трябва да се прибегне към най-малко обвързващата и причинените неудобства да не са несъразмерни на преследваните цели.

Според трайната съдебната практика на Съда на ЕС, и както следва от принципа за лоялното сътрудничество по чл. 4, § 3 от Договора, когато правна уредба на Съюза не предвижда специална санкция за нарушение на нейните разпоредби или препраща по този въпрос към националните разпоредби, посоченият принцип налага на държавите членки да вземат всички мерки, които са годни да гарантират обхвата и ефективното действие на правото на Съюза. Съдът подчертава, че като запазват дискреционната си власт по отношение на избора на споменатите мерки, държавите членки трябва да гарантират, че при необходимост нарушенията на правната уредба на Съюза се санкционират при материални и процесуални условия, аналогични на приложимите към нарушенията на националното право, които са от сходно естество и значение и които при всички положения придават на санкцията ефективен, пропорционален и възпиращ характер.

Ето защо, националните съдилища задължително следва да се съблюдават принципа за пропорционалност между деянието, последиците от

същото и предвидената санкция, произтичащ от изискването [чл. 35, ал. 3 НК](#) – наказанието да бъде съответно на престъплението, и да постига целите му по [чл. 36 от същия кодекс](#), както и от легалното определение по [чл. 93, т. 9 НК](#) - да бъде съобразена липсата или незначителността на вредните последици. Посочените по-горе принципи при налагането на санкции за нарушение на правото на ЕС са изцяло относими в случая, а спазването им се осъществява през призмата на разпоредбата [чл. 28 ЗАНН](#). Принципите за пропорционалност и ефективност на санкцията при прилагане правото на ЕС са относими и към формалните нарушения, извършени чрез бездействие, така и към нарушенията, извършени чрез действия.

В аспекта на изложеното, на първо място, не бива да се пренебрегва обстоятелството, че подлежащите на деклариране обстоятелства са били обявени в КФН, макар и в предходен времеви момент, като противно на позицията на юрк. Гьорчев това неминуемо се отразява на степента на обществена опасност на нарушението, редуцирайки същата. На второ място, по делото не са налице фактически данни, че от подаването на декларацията на 17.05.2021 г. до датата на нарушението – 07.07.2021 г. е настъпила промяна в обявената информация, в който случай би се породило задължение за представяне на актуализирана декларация /арг. от чл. 114б, ал. 2, изр. последно ЗППЦК/. На следващо място – неспазването на визирания нормативен регламент не е довело до засягане интересите на инвеститорите и не е рефлектирало върху стабилността и общественото доверие в капиталовия пазар, отчитайки липсата на други, макар и несъставомерни вредни последици. Не на последно място – по делото отсъстват доказателства за други нарушения на ЗППЦК и подзаконовите актове по неговото прилагане от страна на жалбоподателя К., установени с влязъл в законна сила правораздавателен акт, а отправеното предупреждение по чл. 28 ЗАНН от наказващия орган с резолюция от 18.08.2020 г. не касае същото по вид нарушение.

Този съдебен състав неотклонно постулира разбирането, че е недопустимо единствено поради характера на засегнатите обществени отношения да се изключи прилагането на чл. 28 ЗАНН, доколкото обсъдената разпоредба е обща и приложното ѝ поле не би могло да бъде дерогирано само на посоченото основание. В тази връзка, преди да наложи санкцията,

наказващият орган е длъжен да съобрази всички обстоятелства, посочени в чл. 222а, ал. 1 ЗППЦК - тежестта и продължителността на нарушението; степента на отговорност на физическото лице; финансовото състояние на физическото лице, определено според годишния доход на физическото лице; размера на реализираната печалба или избегнатата загуба от физическото лице, доколкото може да бъде определен; размера на загубите, претърпени от трети лица в резултат на нарушението, доколкото може да бъде определен; степента на съдействие, което физическото лице оказва на заместник-председателя или комисията; предходни нарушения на физическото лице. Повече от очевидно това не е било сторено, тъй като заместник-председателят на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност“ би достигнал до извод, че дори индивидуализирано в законоустановения минимум, наложеното административно наказание „глоба“ в размер на 7 000,00 лв. се явява прекомерно и непропорционално на обществената опасност на деянието и дееца. Всички тези обстоятелства, преценени самостоятелно и в съвкупност експлицират становището на съдебния състав, че процесният случай е маловажен и че наказващият орган е допуснал порок при формиране на вътрешното му убеждение по правото, като е отказал да приложи разпоредбата на чл. 28 ЗАНН. Конкретната обществената опасност на нарушението е била преувеличена и оценена превратно и едностранчиво, поради което предприетите действия от административните органи за ангажиране на юридическата отговорност на жалбоподателя Кацарова представляват неадекватна и несъразмерна реакция за упражняване на държавна принуда, тъй като за да е налице нарушение същото следва да разкрива определена завишена степен на обществена опасност, която да прави оправдано третирането му като такова, каквито предпоставки определено не бяха констатирани в случая. Сам по себе си фактът на образуваното административнонаказателно производство е напълно достатъчен, за да формира в съзнанието на въззивника своеобразен контрамотив за въздържане от извършването на други нарушения и на съзнание за необходимостта от спазване на установения в страната правов ред, неутрализирайки нихилистичната ѝ нагласа.

Съобразно изложените фактически и правни доводи, макар така протеклата фаза на административнонаказателното производство по

установяване на административно нарушение и налагане на административно наказание да не е опорочена поради допуснати съществени процесуални нарушения, то отговорността на въззивника Д. К. е била ангажирана в разрез с материалния закон.

Ето защо, съдът намира, че така издаденото наказателно постановление следва да бъде отменено изцяло като неправилно, а това обстоятелство обезпредметява подобното обсъждане на останалите релевиращи от страните доводи за отмяна на атакувания санкционен акт.

На основание чл. 63, ал. 4 ЗАНН съдът е императивно задължен да предупреди нарушителя К., че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на съдебния акт, за това друго нарушение ще ѝ бъде наложено административно наказание. Посочената норма е процесуална и макар да е приета след датата на извършване на деянието намира приложение от момента на влизането ѝ в сила на 23.12.2021 г. и за процесуалните действия, които предстоят по незавършени производства /арг. от чл. 3 НПК/.

Така мотивиран, на основание чл. 63, ал. 3, т. 1 и ал. 4 във вр. с ал. 2, т. 1 ЗАНН, **Софийски районен съд, НО, 106 състав**

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло наказателно постановление № Р-10-50/23.03.2022 г., издадено от М. А. Ф. – заместник-председател на Комисията за финансов надзор /КФН/, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност“, с което на основание чл. 221, ал. 1, т. 4 от Закона за публичното предлагане на ценни книжа /ЗППЦК, обн. в ДВ бр. 114 от 30.12.1999 г., в сила 31.01.2000 г./ на жалбоподателя Д. С. К., ЕГН ***** е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 7 000,00 /седем хиляди/ лева за нарушение на чл. 114б, ал. 1, предл. 1 във вр. с ал. 2 ЗППЦК, **като неправилно.**

ПРЕДУПРЕЖДАВА, на основание чл. 63, ал. 4 ЗАНН, жалбоподателя Д. С. К., ЕГН ***** че при извършване на друго административно

нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на съдебния акт, за това друго нарушение ще й бъде наложено административно наказание.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд - София град, на основанията предвидени в НПК, и по реда на Глава Дванадесета от АПК, в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____